

bio već na otvorenom moru. — S kopna se osjećao lahorić. Šior Bona sad zapovjedi, da se razapnu sva jedra, a momci iz čamca da se vrate na brod. Kad je šior Bono došao na krmu, da upravlja manovrom mnogobrojnih jedara, upita ga knez:

— Nadate li se vjetru, šior Bono?

— Počeo je lahorić s kraja, a to je dobar znak. Bude li noćas i malo vjetra, mogli bismo, pomoću naših četrnaest jedara, sutra biti u Kvarneru.

— Bit će vjetra, ako Bog da! — doda fra Anđeo.

— Ako Bog da! — ponovi zapovjednik i ode prema pramcu.

U to se je i Petar vratio na krmu, pa je knez nadovezao razgovor.

— A je li istina, što se je pročulo za Marka Barbariga?

— Jam judicatus est! Već mu je Bog sudio! — odgovori fra Anđeo.

— Dakle, ipak...

— On je već pod zemljom — prihvati Petar. — Doznao sam slučajno sve od njegova gondoliera. Barbarigo je neku večer pošao u igračnicu u San Moisè. Zadržao se do zore slijedećega dana. Pratila ga je nesreća, pa je zakartao čitavi svoj imetak. Izgleda, da je ostao i dužan golemu svotu, koju je obrekao platiti do slijedeće večeri. Njegov ga je gondoliere čekao kao obično. Marko Barbarigo bio je vrlo potišten, pa na gondolierov upit: »Kuda, ekcelencijo?« odvratio mu je: »odvezi me k vragu!« Gondoliere se odmah dosjetio što je na stvari, pa nije više niti obijelio. Iskrcao ga je pred vratima kuće, u kojoj je stanovao. Barbarigo mu nije dao ni prebite pare; znak, da su ga u igračnici odrli do kože. Sutradan su našli Marka Barbariga gdje se bori sa smrću. Kad se je nesretnik probudio, valja da je odmah ispio otrov. Prizvani liječnici nisu mogli da mu pomognu, jer je bio već mrtav. Jutros su ga zakopali.

— Jam judicatus est! — ponovi fra Anđeo. — Bog mu je sudio; mi mu više suditi ne smijemo! —

Nakon kratke stanke knez upita redovnika:

— Jeste li, časni oče, zadovoljni s vašim putovanjem u Grac?

— Nisam ja bio samo u Gracu, vaša milosti. Bio sam ja i u Beču, a zaletio sam se i do Ugarske.

— A sad dolazite?

— Ravno iz Beča.